

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 92.771 van 29 januari 2001
in de zaak A. 65.786/IX-432.**

In zake : Herman VAN DE VIJVER,
wonende te GERAARDSBERGEN,
Astridlaan 87

tegen :

het Instituut voor veterinaire keuring,
dat woonplaats kiest bij
advocaat C. TALBOOM,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Frankrijklei 123 A.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Herman VAN DE VIJVER op 28 september 1995 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 28 juli 1995 van de minister van Volksgezondheid waarbij hem als tuchtstraf een inhouding van 20% van de brutowedde gedurende drie maanden wordt opgelegd;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur W. VAN NOTEN;

Gelet op de beschikking van 13 mei 1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker;

Gelet op de beschikking van 27 november 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 januari 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN LANDUYT, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat A. THIENPONT die, loco advocaat C. TALBOOM verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd W. VAN NOTEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker is inspecteur-keurder bij het Instituut voor veterinaire keuring (hierna : IVK). Hij is tewerkgesteld bij de inspectiedienst in de keurkring Oudenaarde.

1.2. Bij brief van 29 januari 1991 wordt verzoeker door het hoofd van de keurkring Oudenaarde, (hierna : "het kringhoofd") ervan in kennis gesteld dat op 4 februari 1991 een EEG-inspectie zal plaatshebben in het slachthuis P.V.B.A. Thienpont te Denderwindeke en dat hij daar dient aanwezig te zijn.

Aan verzoeker wordt gevraagd "aan de hand van het EEG-verslag van de vorige inspectie (...) in overleg met de uitbater die in bezit is van genoemd

verslag, ervoor te zorgen dat de EEG-richtlijn wordt toegepast. De veterinaire aangelegenheden en vooral de keuring dienen, steeds onder Uw verantwoordelijkheid, stipt volgens de richtlijn te worden uitgevoerd".

1.3. Bij brief van 8 februari 1991 vraagt het kringhoofd in opdracht van de hiërarchische overheid aan verzoeker "dringend om verantwoording" over volgende "ernstige tekorten" die bij het EEG-inspectiebezoek werden vastgesteld :

- "A. inzake de administratieve controle :
 - 1. Het inlichtingenblad was niet ingevuld.
 - 2. Het wateronderzoek gebeurde niet meer sinds 1987.
 - 3. Geen knaagdieren- en insectenbestrijding. Zelfs geen plan !
 - 4. Geneeskundige attesten personeel zijn niet volledig.
- B. betreffende de veterinaire controle
 - 1. Geen afzonderlijk register van keuringsbevindingen ante en post-mortem.
 - 2. Geen trichinoscopisch onderzoek.
 - 3. Geen temperatuurregistratiebewijzen".

Het kringhoofd laat ook verstaan dat de ingevoerde "keuringsregeling met rotatie" waarvan "onder geen beding (kan) worden afgezien", door verzoeker niet werd nageleefd.

1.4. Op 14 februari 1991 antwoordt verzoeker, samengevat :

- dat hij vergeefs heeft getracht aan de tekortkomingen te verhelpen, maar dat zijn "niet aflatende herhaalde pogingen en aanmaningen (...) op de apathie en onmacht van de uitbater zijn gestrand";
- dat "(de) keuringsomstandigheden zowel administratief als op de vloer niet benijdenswaardig zijn";

- dat het bezorgde inlichtingsformulier een franstalig exemplaar was;
- dat de verkeersveiligheid van zijn collega's en hemzelf het hoofdmotief was om de rotatieregeling tijdelijk te onderbreken en het hem toegekende kilometercontingent reeds in november was opgebruikt, zodat hij in december niet meer voor zijn verplaatsingen zou worden vergoed.

1.5. Bij aangetekende brief op 19 maart 1991 betekent het kringhoofd op 19 maart 1991 een voorlopig voorstel van tuchtstraf aan verzoeker. Het luidt als volgt :

"Gezien betrokkene in zijn antwoord, op uitzondering van de franstaligheid van het toegepaste inlichtingendocument waar ik hem overigens moet bijtreden, niet de minste uitleg verschaft nopens de aangehaalde ernstige tekorten;

Gezien overigens zijn uitvoerig betoog, volledig naast de kwestie, niet als verontschuldiging terzake kan worden ingeroepen;

ben ik zo vrij, als hiërarchische overheid om een aangepaste sanctie te doen verzoeken namelijk :

'tuchtschorsing gedurende 1 maand'".

1.6. Bij aangetekende brief van 27 maart 1991 antwoordt verzoeker, onder verwijzing naar zijn sub 1.4. vermelde brief dat hij voorbehoud maakt "zowel wat de gegrondheid als wat de ontvankelijkheid van de tucht-procedure betreft".

1.7. Op 29 maart 1991 stelt inspecteur-generaal DE DUFFELEER van het IVK zich akkoord met het voorlopig voorstel van tuchtstraf.

Op 7 mei 1991 gaat ook de raad voor veterinaire keuring unaniem akkoord met het voorlopig voorstel van tuchtstraf.

1.8. Tijdens de vergadering van de directieraad van 8 mei 1991 wordt het strafvoorstel door het kringhoofd nader toegelicht. Verzoeker die niet werd uitgenodigd, is niet aanwezig.

Na drie stembeurten gaat de meerderheid akkoord met het definitief voorstel om aan verzoeker een tuchtschorsing van één maand op te leggen.

Het definitief voorstel wordt bij aangetekende brief van 28 juni 1991 aan verzoeker ter kennis gebracht.

1.9. Op 8 juli 1991 dient verzoeker beroep in bij de raad van beroep.

1.10. Bij nota van 9 september 1991 vraagt de leidend ambtenaar aan de staatssecretaris voor Volksgezondheid "... onverwijld tot de oprichting van een Raad van beroep over te gaan".

1.11. Bij koninklijk besluit van 23 november 1994 worden de voorzitter en plaatsvervangend voorzitter van de raad van beroep benoemd. De bekendmaking gebeurt in het Belgisch Staatsblad van 11 februari 1995.

Op 24 maart 1995 keurt de minister van Volksgezondheid het huishoudelijk reglement van de raad van beroep goed.

1.12. Op 9 maart 1995 wordt verzoeker opgeroepen voor de zitting van de raad van beroep van 31 maart 1995. De raad verklaart de zaak ontvankelijk en verdaagt de inhoudelijke beraadslaging. Op de bemerking van verzoeker dat de zaak "niet binnen een redelijke termijn (binnen de 6 maanden) door de Raad werd behandeld" wordt geantwoord : "materiële onmogelijkheid dat het sameroepen van een raad van beroep van het Instituut voor veterinaire keuring bij ontstentenis van deze laatste".

Op 27 juli 1995 adviseert de raad van beroep unaniem dat "hoewel de ten laste gelegde feiten van een redelijk ernstige aard zijn, de tuchtschorsing voor de duur van één maand als te zwaar voorkomt en dient herleid tot inhouding van 20% van de brutowedde gedurende drie maanden".

1.13. Op 28 juli 1995 beslist de minister van Volksgezondheid, overeenkomstig het voormeld advies, aan verzoeker een inhouding van wedde van 20% van de brutowedde gedurende drie maanden op te leggen.

Deze beslissing wordt op 4 augustus 1995 aan verzoeker ter kennis gebracht.

2.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel onder meer aanvoert dat de tuchtprocedure niet binnen een redelijke termijn afgehandeld is aangezien de feiten die hem ten laste worden gelegd dagtekenen van 4 februari 1991 en de tuchtsanctie hem slechts met een brief van 2 augustus 1995 ter kennis gebracht is; dat hij inzonderheid de aandacht vestigt op het feit dat de leidend ambtenaar van het IVK op 9 september 1991 gevraagd heeft dat de raad van beroep zou opgericht worden terwijl die raad van beroep slechts op 9 maart 1995 "een eerste teken van leven (gegeven heeft)";

2.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt dat tot aan het definitief tuchtvoorstel van de directieraad op 8 mei 1991 'alles correct en normaal verlopen is' maar dat er problemen zijn gerezen toen verzoeker beroep heeft ingesteld tegen het voorstel van de directieraad omdat dan vastgesteld is dat er, voor de instellingen van openbaar nut die onder de minister van Volksgezondheid ressorteren, nog geen raad van beroep was opgericht; dat zij erop wijst dat de voorzitter van de raad van beroep slechts op 23 november 1994 aangewezen is, dat de minister op 24 maart 1995 het

huishoudelijk reglement van de raad van beroep heeft goedgekeurd waarna de raad van beroep reeds een week later, op 31 maart 1995, verzoekers beroep behandeld heeft en waarna de tuchtprocedure opnieuw "snel en accuraat" voortgezet is; dat zij besluit :

"Het feit dat het beroep niet kon behandeld worden bij ontstentenis aan een effectief geïnstalleerde Raad van beroep en dat men heeft moeten wachten met de behandeling van het beroep totdat deze raad effectief was geïnstalleerd maakt de procedure niet onregelmatig : het is niet zo dat de Raad van Beroep de behandeling van het beroep uitermate lang heeft laten aanslepen, in welk geval men zou kunnen spreken van de schending van de rechten van de verdediging : deze raad is onmiddellijk tot behandeling overgegaan van zodra dit wettelijk en technisch mogelijk was.

Overigens heeft verzoekende partij inmiddels geen enkel initiatief genomen of zich beklagd omtrent de niet-behandeling van de zaak middelerwijl";

2.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord uiteenzet dat niet aangetoond wordt dat de administratie in de "absolute en materiële onmogelijkheid" was om binnen een redelijke termijn de raad van beroep op te richten terwijl door het verloop van de tijd -vier jaar-, een correcte behandeling van de zaak onmogelijk is geworden; dat hij in zijn laatste memorie herhaalt dat, wanneer een tuchtvervolgning lang duurt, de feiten vervagen en het onderzoek niet meer accuraat kan gebeuren; dat hij zich ook met klem verzet tegen de bemerking dat hij niet zou aangedrongen hebben om zijn zaak te laten vooruitgaan aangezien hij er van uit ging dat de tegen hem uitgebrachte tenlasteleggingen reeds lang zonder gevolg geklasseerd waren;

3.1. Overwegende dat een regel van behoorlijk bestuur de overheid ertoe verplicht om binnen een redelijke termijn uitspraak te doen over een tuchtvordering ingesteld tegen een ambtenaar; dat de redelijkheid van de termijn beoordeeld moet worden met inachtneming van de concrete omstandigheden van de zaak en met de houding

van de partijen; dat meer bepaald de redelijke termijn overschreden is wanneer voor een bewezen vertraging bij een stap in de besluitvorming geen redelijke uitleg verstrekt kan worden;

Overwegende dat, wat de door verzoeker aangevoerde vertraging betreft, vastgesteld wordt dat verzoeker op 8 juli 1991 beroep ingesteld heeft tegen het definitief tuchtvoorstel van de directieraad maar dat het dan tot 9 maart 1995 geduurd heeft alvorens hij een oproeping heeft gekregen om voor de raad van beroep te verschijnen; dat een dergelijke periode op zich onredelijk lang is; dat de verwerende partij die lange periode verantwoordt met een verwijzing naar de tijd die de minister van Volksgezondheid nodig heeft gehad om een raad van beroep op te richten voor de instellingen van openbaar nut die onder zijn bevoegdheid ressorteerden;

Overwegende dat de verwerende partij daarmee geen aanvaardbare uitleg verstrekt voor haar inertie in de periode van 8 juli 1991 tot 9 maart 1995; dat immers, aangenomen dat het operationaliseren van een raad van beroep enige tijd in beslag kan nemen, een tijdspanne van meer dan drie jaar toch uitzonderlijk lang is voor een geval waarin geen bijzondere moeilijkheden worden aangetoond -zelfs niet aangevoerd-; dat, meer nog, vastgesteld wordt dat het administratief en geldelijk statuut van het personeel van het IVK reeds vastgesteld was met het koninklijk besluit van 14 juni 1985 (in werking getreden op 1 augustus 1985) zodat het op dat ogenblik reeds duidelijk was dat er, voor de behandeling van tuchtzaken tegen ambtenaren van het IVK, een raad van beroep moest opgericht worden; dat aldus bezien, de vaststelling zich opdringt dat, nadat verzoeker beroep had ingesteld tegen het tuchtvoorstel van de directieraad, er onredelijk lang is gewacht om zijn tuchtzaak voort af te handelen; dat een ambtenaar niet het

slachtoffer mag zijn van moeilijkheden die het bestuur kan ondervinden bij de organisatie van zijn diensten;

Overwegende dat de verwerende partij ten onrechte opmerkt dat verzoeker haar niet heeft gecontacteerd of dat zijn rechten van verdediging niet zijn geschaad; dat immers de op het bestuur rustende verplichting om een tuchtzaak met bekwame spoed af te handelen een algemene en op zichzelf staande verplichting uitmaakt waarbij het bestuur zich niet mag laten leiden door de ijver waarmee de betrokken ambtenaar zijn zaak benaarstigt noch door de wijze waarop hij zijn verweer heeft uitgebouwd; dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 28 juli 1995 van de minister van Volksgezondheid waarbij Herman VAN DE VIJVER als tuchtstraf een inhouding van 20 % van de brutowedde gedurende drie maanden wordt opgelegd.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op negenentwintig januari 2000 en een,
door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. DE BRABANDERE.